

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะวิเคราะห์ความแตกต่างทางวากยสัมพันธ์ในวัจนลีลาภาษาพูดกับภาษาเขียนของภาษาฝรั่งเศสในเรื่องการละ ne ในประโยคปฏิเสธ การใช้ประโยคคำถามแบบตอบรับ/ปฏิเสธ การใช้กาล passé simple กาล plus-que-parfait และการใช้กรรมวาจก โดยผู้วิจัยได้ใช้ข้อมูลจากนวนิยายภาษาฝรั่งเศสในช่วงปี 1987-1992 เป็นจำนวน 4 เล่ม จากนักประพันธ์ต่างกัน โดยผู้วิจัยกำหนดให้บทสนทนาในนวนิยายเป็นตัวแทนภาษาพูด และ บทบรรยายในนวนิยายเป็นตัวแทนภาษาเขียน ซึ่งผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานในงานวิจัยนี้ว่า ในประโยคปฏิเสธจะมีการละ ne ในภาษาพูด แต่ในภาษาเขียนไม่มี ส่วนในเรื่องประโยคคำถามแบบตอบรับ/ปฏิเสธนั้น ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานว่า ในภาษาพูด จะใช้ประโยคคำถามแบบรูปประโยคบอกเล่า + ทำนองเสียงขึ้น และแบบ Est-ce que ในขณะที่ภาษาเขียนจะใช้ประโยคคำถามแบบสลับที่กริยา-ประธาน สำหรับเรื่องใช้กาลนั้น ผู้วิจัยได้กล่าวไว้ในสมมติฐานว่า ในภาษาพูดจะปรากฏการใช้ กาล plus-que-parfait น้อยกว่าในภาษาเขียน ส่วน กาล passé simple นั้นจะไม่ปรากฏในภาษาพูด และในเรื่องกรรมวาจก (la voix passive) นั้น ในภาษาพูดจะมีการใช้น้อยกว่าในภาษาเขียน ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ดังนี้

6.1 สรุปผลการวิจัย

6.1.1 เรื่องประโยคปฏิเสธ

ผู้วิจัยได้แบ่งประโยคปฏิเสธออกเป็น 2 รูปแปร คือ รูปแปรที่ 1: ne+verbe+pas และ รูปแปรที่ 2 : verbe+pas ผลจากการวิเคราะห์ปรากฏว่าตรงตามสมมติฐานที่วางไว้ คือ มีความแตกต่างใน

การใช้ประโยคปฏิเสธระหว่างวจนลีลาภาษาพูด และ วจนลีลาภาษาเขียน โดยผลของความแตกต่างในการละ ne ในประโยคปฏิเสธของวจนลีลาทั้ง 2 จะมีความแตกต่างประมาณ 10% และความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่

0.01

6.1.2 เรื่องประโยคคำถามแบบตอบรับ/ปฏิเสธ

ผู้วิจัยได้กำหนดให้ประโยคคำถามแบบตอบรับ/ปฏิเสธ เป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่แบ่งวจนลีลาภาษาพูดออกจากวจนลีลาภาษาเขียน โดยกำหนดให้มี 3 รูปแปร คือ

รูปแปรที่ 1 รูปประโยคบอกเล่า+ทำนองเสียงขึ้น

รูปแปรที่ 2 การสลับที่ กริยา-ประธาน

และ รูปแปรที่ 3 ประโยคคำถามแบบ Est-ce que

โดยผู้วิจัยกำหนดให้รูปแปรที่ 1 และที่ 3 เป็นวจนลีลาภาษาพูด และ รูปแปรที่ 2 เป็น วจนลีลาภาษาเขียน ซึ่งผลของการวิเคราะห์ปรากฏว่า ประโยคคำถามแบบตอบรับ/ปฏิเสธ เป็นตัวแปรสำคัญตัวหนึ่งที่สามารถแบ่งแยกวจนลีลาภาษาพูดและวจนลีลาภาษาเขียนจากกันได้ เพราะผลของความแตกต่างนั้นค่อนข้างชัดเจนถ้าดูจากเปอร์เซ็นต์ที่ได้ และความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 คือ

- (1) รูปแปรที่ 1 คือ รูปประโยคบอกเล่า+ทำนองเสียงขึ้น จะปรากฏในภาษาพูดมากที่สุด คือ 95.3 % และจะปรากฏในภาษาเขียนน้อยที่สุด คือ 7.5%
- (2) รูปแปรที่ 2 คือ ประโยคคำถามแบบสลับที่กริยา - ประธาน จะตรงข้ามกับรูปแปรที่ 1 คือ จะปรากฏในภาษาเขียนมากที่สุด คือ 84.3 % และจะปรากฏในภาษาพูดน้อยที่สุด คือ 2.2%
- (3) รูปแปรที่ 3 คือ ประโยคคำถามแบบ Est-ce que จะพบความแตกต่างในระหว่างวจนลีลาทั้ง 2 น้อย คือ

จะปรากฏในภาษาพูด 2.5% และปรากฏในภาษาเขียน 8.2% ซึ่งเมื่อเทียบกับอีก 2 รูปแปรแล้วจะเห็นว่าความแตกต่างในประโยคคำถามแบบนี้ไม่เด่นชัดนัก

6.1.3 กาล passé simple

ผู้วิจัยได้กำหนดให้ กาล passé simple เป็นตัวแปรสำคัญ อีกตัวหนึ่งที่เป็นตัวแบ่งแยกให้วจนลีลาภาษาพูด และ วจนลีลาภาษาเขียนออกจากกัน ซึ่งผลของการวิเคราะห์ตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ จะปรากฏ กาล passé simple ในภาษาเขียน 12% ในขณะที่ภาษาพูด มีการปรากฏเพียง 0.02% ซึ่งเมื่อดูผลทางสถิติแล้วจะเห็นว่าความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 และถ้าดูจากเปอร์เซ็นต์ที่ได้ ก็จะทำให้เห็นว่ามีความแตกต่างในการใช้ passé simple ถึง 12 เท่าด้วยกันซึ่งเป็นตัวเลขที่สูงมาก

6.1.4 กาล plus-que-parfait

นอกจากกาล passé simple แล้ว ผู้วิจัยได้กำหนดให้ กาล plus-que-parfait เป็นตัวแปรอีกตัวหนึ่งที่แบ่งวจนลีลาภาษาพูดออกจาก วจนลีลาภาษาเขียน ซึ่งผลจากการวิเคราะห์ปรากฏว่ามีกาล plus-que-parfait ปรากฏในภาษาพูด 0.2% และปรากฏในภาษาเขียน 6.2% ซึ่งจะเห็นว่ามีความแตกต่างกันถึง 6 เท่าด้วย และผลความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 ดังนั้นผลการวิเคราะห์จึงตรงตามสมมติฐานที่วางไว้

6.1.4 กรรมวาจก (la voix passive)

ในเรื่องกรรมวาจกซึ่งเป็นตัวแปรอีกตัวหนึ่งที่ผู้วิจัยใช้แบ่ง วจนลีลาภาษาพูดออกจากวจนลีลาภาษาเขียน ซึ่งผลของการวิเคราะห์ปรากฏว่า ถ้าดูตามเปอร์เซ็นต์ที่ได้ จะเห็นว่ามีความแตกต่างกันน้อยมาก คือ กรรมวาจก จะปรากฏในภาษาพูด 0.1% และปรากฏในภาษาเขียน 0.2% และเมื่อดูผลทางสถิติแล้วปรากฏว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งผู้วิจัยจะอภิปรายผลในหัวข้อต่อไปเกี่ยวกับเรื่องนี้

เพื่อความชัดเจนในการเห็นความแตกต่างระหว่างวิจนลีลาภาษาพูด และวิจนลีลาภาษาเขียน ผู้วิจัยเสนอตารางรวมที่ปรากฏจำนวนครั้งของแต่ละตัวแปรเป็นตารางเปอร์เซ็นต์ในภาษาพูด และ ในภาษาเขียน ดังนี้

ตารางที่ 9 จำนวนครั้งของการปรากฏของเปอร์เซ็นต์ในภาษาพูดและในภาษาเขียน

เรื่อง	ประโยคปฏิเสธ		ประโยคคำถาม			กาล passé simple	กาล plus-que parfait	กรรมวาจก la voix passive
	ละ ne	ไม่ละ ne	รูปประโยคบอกเล่า + ทำนองเสียงขึ้น	สลัที่ กริยา - ประธาน	Est-ce que			
ภาษาพูด	11.4	88.6	95.3	2.2	2.5	0.03	0.2	0.1
ภาษาเขียน	0.1	99.9	7.5	84.3	8.2	12.1	6.2	0.2

6.2 อภิปรายผล

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 5 ทำให้ผู้วิจัยได้ข้อสังเกตหลาย ๆ ประการจากผลการวิเคราะห์ที่กล่าวคือ

ในเรื่องของข้อมูล ผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตว่า ในเรื่องของประโยคปฏิเสธที่มีการละ ne ในวิจนลีลาภาษาพูด ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้บทสนทนาในนวนิยายเป็นตัวแทนข้อมูลนั้น น่าจะมีเปอร์เซ็นต์ที่มีการละ ne มากกว่า 11.4% เพราะผู้วิจัยได้สังเกตจากการพูดของชาวฝรั่งเศสที่เวลาพูดประโยคปฏิเสธนั้น จะละ ne แทบทุกประโยคในเวลาสนทนากัน แต่จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่

ได้มานั้นมีผลปรากฏการละ ne เพียงแค่นี้ ผู้วิจัยคิดว่าอาจเนื่องมาจากตัวข้อมูลที่เป็นเพียงบทสนทนาในนวนิยายซึ่งผู้เขียนอาจจะอิงวัจนลีลาภาษาเขียนในการเขียนนวนิยายเพื่อรักษามาตรฐานของการเขียนจึงทำให้ประโยคต่างๆในบทสนทนามีรูปแบบของภาษาเขียนปะปนอยู่ แต่ถ้าเป็นบทสนทนาจริง ๆ แล้ว ผู้วิจัยคิดว่าน่าจะปรากฏการละ ne ในวัจนลีลาภาษาพูดมากกว่านี้ ซึ่งเรื่องนี้ควรนำศึกษาในลำดับต่อไป แต่อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าผลที่ปรากฏจะมีการละ ne เพียงแค่ 11.4% แต่ก็มีความแตกต่างอย่างเห็นได้ในระหว่างวัจนลีลาภาษาพูดและวัจนลีลาภาษาเขียนที่มีความแตกต่างมากกว่ากันถึง 10% เพราะมีการละ ne ในวัจนลีลาภาษาเขียนเพียงแค่ 0.1% ซึ่งความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญทางสถิติด้วย

เช่นเดียวกันในเรื่องของกรรมวาจก (la voix passive) ซึ่งผลของการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า ความแตกต่างระหว่างการใช้กรรมวาจกในวัจนลีลาภาษาพูดและวัจนลีลาภาษาเขียนมีเพียงเล็กน้อยคือ ในวัจนลีลาภาษาพูดมีเพียง 0.1% ส่วนในวัจนลีลาภาษาเขียน มี 0.2% ซึ่งเมื่อดูความแตกต่างทางสถิติแล้วผลปรากฏว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำบทความทางวิชาการที่เป็นวิชาการจริง ๆ หรือ บทความทางวิทยาศาสตร์จะปรากฏการใช้กรรมวาจกในวัจนลีลาภาษาเขียนมากกว่านี้

ส่วนในเรื่องกาลนั้น กาล passé simple นั้น แต่เดิมผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า จะไม่มีการใช้กาล passé simple ในวัจนลีลาภาษาพูดเลย แต่ผลจากการวิเคราะห์ผลปรากฏว่ามีการใช้ กาล passé simple 3 ประโยค และเมื่อเทียบเป็นเปอร์เซ็นต์แล้วจะได้ 0.03% ซึ่งนับได้น้อยมาก ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าการที่มี passé simple ปรากฏในวัจนลีลาภาษาพูดนี้ เนื่องจากตัวละครในนวนิยายกล่าวถึงเรื่องราวที่เป็นประวัติศาสตร์ เป็นเหตุการณ์ที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับปัจจุบันโดยสิ้นเชิง

นอกจากนี้การใช้กาล *passé simple* ในบทสนทนา ซึ่งถือว่าเป็นวันลีลาภาษาพูดนี้เป็นกรณีพิเศษ ซึ่งถือว่าเป็นลีลา (style) ของนักเขียน โดยเฉพาะที่ต้องการโยงให้ผู้อ่านเข้าสู่เรื่องราวทางประวัติศาสตร์โดยแยกออกจากปัจจุบันอย่างเด็ดขาด และให้ผู้อ่านเห็นภาพชัดเจนระหว่างอดีต และปัจจุบัน โดยใช้กาล *passé simple* ในการสื่อภาพในอดีต

ในเรื่อง กาล *plus-que-parfait* ที่ผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตในเรื่องการใช้คำกริยา ในบทสนทนาว่าจะมีกริยาบางตัว เช่น *verbe dire, voir, remarquer* ซึ่งในบทสนทนาจะปรากฏคำกริยากลุ่มนี้ในกาล *plus-que-parfait* มากกว่า 1 ครั้ง ดังนั้น ในเรื่องนี้ ผู้วิจัยคิดว่าน่าจะมีการศึกษาวิจัยต่อไปกับข้อมูลที่มีจำนวนมากกว่านี้

ในเรื่องประโยคคำถามซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดให้ประโยคคำถามมี 3 รูปแปร นั้น จะเห็นว่าในรูปแปรที่ 1 คือ ใช้รูปประโยคบอกเล่า+ทำนองเสียงขึ้นปรากฏในวัจนลีลาภาษาพูดมากที่สุด ซึ่งตรงกันข้ามกับในรูปแปรที่ 2 คือ แบบสลับทกริยา-ประธาน ซึ่งจะปรากฏในวัจนลีลาภาษาเขียนมากที่สุด ส่วนในรูปแปรที่ 3 คือ แบบ *Est-ce que* นั้นมีความแตกต่างไม่มากนักในทั้ง 2 วัจนลีลา ดังนั้นผู้เขียนจึงตั้งข้อสังเกตว่าถ้าเปลี่ยนข้อมูลเป็นประเภทอื่น เช่น บทสนทนาจริง กับ บทความทางวิชาการอาจเห็นความแตกต่างในการใช้ *Est-ce que* มากขึ้น นอกจากนั้นผู้วิจัยยังคิดว่า *Est-ce que* เป็นคำกลางระหว่างวัจนลีลาทั้ง 2 จึงทำให้ไม่เห็นความแตกต่างมาก และอาจเป็นไปได้ว่าเมื่อมีการใช้รูปแปรที่ 2 มากขึ้น การใช้ *Est-ce que* ก็จะลดระดับลงมา และอีกประการหนึ่งคือความหลีกเลี่ยงเพื่อไม่ให้เกิดความยุ่งยากในเรื่องการสลับทกริยา-ประธาน จึงเลือกใช้ประโยคคำถามแบบ *Est-ce que*

ดังที่กล่าวไว้แล้วในบทที่ 5 (ข้อ 5.2) นอกจากนั้นแล้วผู้วิจัยยังได้สังเกตเห็นการใช้ Est-ce que จากประสบการณ์ของผู้วิจัยเองอีกคือ จากการใช้ผู้วิจัยได้มีโอกาสพูดคุยกับเจ้าของภาษาบ้าง ผู้วิจัยจึงสังเกตว่า ถ้าผู้วิจัยฟังคำถามที่เจ้าของภาษาถามผู้วิจัยในขณะสนทนากันโดยเจ้าของภาษาใช้คำถามเป็นรูปแปรที่ 1 คือรูปประโยคบอกเล่า+ทำนองเสียงขึ้น และผู้วิจัยฟังคำถามนั้นไม่ทัน ผู้วิจัยขอให้ผู้ถามถามใหม่อีกครั้ง ผู้ถามจะถามกลับมาโดยใช้รูปประโยคคำถามแบบ Est-ce que แทนที่ ซึ่งอาจเป็นได้ว่า รูปคำถามแบบ Est-ce que นี้ จะใช้ในความหมายของการย้ำเน้นเพื่อความเข้าใจ นอกจากเพื่อการเน้นย้ำแล้ว Est-ce que ยังใช้เพื่อความสุภาพอีกด้วย เช่น แทนที่จะพูดว่า je peux téléphoner à l' étranger? (ฉันสามารถโทรศัพท์ไปต่างประเทศได้ไหม) เพื่อความสุภาพก็สามารถพูดได้ว่า Est-ce que je peux téléphoner à l' étranger?

แต่อย่างไรก็ตาม การที่ผู้วิจัยไม่ได้ใช้บทสนทนาจริง ๆ ในการวิเคราะห์ข้อมูลเนื่องจากเหตุผลหลายประการดังได้กล่าวไปแล้วในบทข้างต้นนั้น ผู้วิจัยก็คิดว่า บทสนทนาและบทบรรยายในนวนิยายก็เป็นข้อมูลที่ตีประเภทหนึ่ง ซึ่งจัดได้ว่าเป็นวิชาภาษาประเภทหนึ่งที่ทำให้เราทราบว่าในวิชาภาษาประเภทนวนิยายนั้น มีความแตกต่างระหว่างภาษาพูด และ ภาษาเขียนมากน้อยแตกต่างกันอย่างไร ส่วนถ้าเป็นวิชาภาษาประเภทอื่น ๆ นั้น น่าจะมีการค้นคว้าวิจัยหาข้อสรุปกันต่อไปว่าจะมีผลเหมือน คล้ายคลึง หรือตรงข้ามกันอย่างไร

ในเรื่องของประโยคคำถามอีกประเด็นหนึ่งที่ผู้วิจัยอยากกล่าวถึงคือ การใช้ประโยคคำถามทั้ง 3 รูปแปรนั้น ผู้วิจัยคิดว่าประเด็นหนึ่งที่มีความสำคัญ คือ ในเรื่องวัจนกรรมว่าผู้ถามมีจุดประสงค์ประการใดในขณะนั้น เช่น ในรูปแปรที่ 1 คือรูปประโยคบอกเล่า+ทำนองเสียงขึ้นนั้น ในบางครั้ง

ผู้ถามไม่ได้ต้องการคำตอบ แต่ต้องการย้ำเน้น ค่ะขึ้นคะขอผู้ตอบ หรือ กระตุ้นผู้ตอบเท่านั้น หรือบางครั้งก็เป็นการเชิญชวน เช่น Tu viens? ในบางสถานการณ์ผู้ถามไม่ได้ต้องการให้ผู้ตอบตอบว่า Oui หรือ Non คือ การตอบรับหรือตอบปฏิเสธ แต่เป็นการชักชวน การเน้นหรือจุดประสงค์อื่น ๆ แล้วแต่ผู้ถาม ซึ่งบางครั้งต้องมีทำนองเสียง (l'intonation) มาประกอบ จึงจะรู้จุดประสงค์ของผู้พูดอย่างชัดเจน แต่ในงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยได้จำกัดขอบเขตของประโยคคำถามโดยดูเฉพาะรูปของประโยคคำถามตามแนวโครงสร้างทางไวยากรณ์เท่านั้น ไม่ได้มุ่งดูในเรื่องเจตนาของผู้พูดแต่อย่างใด

นอกจากนี้แล้วผู้วิจัยยังได้สังเกตเห็นว่าการใช้รูปประโยคคำถามและการใช้ประโยคปฏิเสธในรูปแปรใด นอกจากจะขึ้นอยู่กับว่าเป็นวจนลีลาภาษาพูด หรือวจนลีลาภาษาเขียนแล้ว อาจขึ้นกับตัวแปรอื่น ๆ อีก เช่น สถานการณ์ที่เป็นทางการ และ สถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ คือ ภาษาที่ใช้ในหมู่คนคุ้นเคย หรือ เป็นภาษาที่ใช้กับคนทั่วไปหรือคนที่ไม่รู้จัก ผู้วิจัยสังเกตว่า ถ้ากับคนที่ไม่รู้จักการถามนั้นจะใช้คำถามแบบรูปแปรที่ 2 คือ แบบสลับที่กริยา - ประธาน ส่วนรูปแปรที่ 1 คือ รูปประโยคบอกเล่า+ทำนองเสียงขึ้น นั้น จะใช้กับคนคุ้นเคยสนิทสนม ส่วนรูปแปรที่ 3 คือ คำถามแบบ Est-ce que นั้น จะเป็นทางการมากกว่า แบบรูปประโยคบอกเล่า+ทำนองเสียงขึ้น ดังที่กล่าวไปแล้วในข้างต้น แต่น้อยกว่าแบบสลับที่กริยา-ประธาน

นอกจากนี้ลักษณะทางสังคม เช่น ชั้นชั้นทางสังคม และ การศึกษาของผู้พูดก็มีส่วนเกี่ยวข้องและเป็นตัวกำหนดว่าผู้พูดควรใช้ประโยคคำถามแบบใด (อ้างถึง 5.2) และได้มีผลต่อประโยคคำถามเท่านั้น ผู้วิจัยยังสังเกตได้ว่ามีผลต่อประโยคปฏิเสธอีกด้วย คือ ถ้าผู้พูดอยู่ในชั้นทางสังคมที่สูงหรือได้รับการศึกษาอบรมที่ดี ภาษาที่ใช้จะอยู่ในอีกระดับหนึ่งซึ่งแตกต่างจากภาษาของผู้พูดที่อยู่ในชั้นชั้นที่ต่ำลงมา นอกเหนือจากนี้ อีกปัจจัยหนึ่งที่ผู้วิจัย

เห็นว่ามีผลต่อการกำหนดว่าควรใช้รูปประโยคคำถามหรือปฏิเสธแบบใดนั้น เช่น จากตัวอย่างที่ได้เห็นในข้อมูล (อ้างถึง 5.2) คือเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ก็ทำให้การใช้ภาษาแตกต่างกันออกไป เช่น ระหว่างเพื่อน-เพื่อน ก็ใช้ภาษาอีกแบบหนึ่ง ลูกจ้าง-นายจ้าง ก็จะใช้ภาษาอีกแบบหนึ่ง ครูกับนักเรียน หรือ เพื่อนร่วมงานที่ไม่สนิทก็ใช้ภาษาต่างกัน

อีกประการหนึ่งที่ผู้วิจัยจะขอกล่าวถึงคือ การที่นวนิยายแต่ละเล่มมีผู้แต่งที่ต่างกันทำให้ข้อมูลที่ได้ในแต่ละเล่มต่างกัน (ดูจากตารางที่ 1 และ ตารางที่ 2) ซึ่งการที่เป็นเช่นนี้เพราะลีลาการเขียนของผู้แต่งแต่ละคนนั้นแตกต่างกัน บางท่านนิยมใช้วิจนลีลาภาษาพูดในการเขียน แต่บางท่านก็ตรงข้าม ดังนั้นจึงทำให้เกิดความหลากหลายในข้อมูลที่ได้

นอกเหนือจากนี้แล้วผู้วิจัยยังได้สังเกตเห็นลักษณะบางประการที่ปรากฏขึ้นในข้อมูลที่เป็นภาษาพูด แต่ไม่ปรากฏในภาษาเขียนที่นอกเหนือจากสมมติฐานอีกดังนี้

(1) มีการใช้คำว่า ça

: ça doit être très beau de vous voir à la barre.

(Café - crime : 41)

: ça change un peu, n'est-ce pas?

(Café - crime : 113)

: ça vous gêne?

(Café - crime : 117)

(2) มีการใช้คำเรียกขาน

: Ecoute, ma chérie, je préférerais un voyage en amoureux.

(Café - crime : 97)

: Tu es prêt, chéri?

(Taxi Maraude : 295)

(3) มีการละประธานซึ่งเป็นการละเสียง

: t' aimes les hamburgers? ที่จริงควรเป็น
tu aimes les hamburgers?

(Café - crime : 124)

: Y avait pas moyen de s'exprimer. ที่จริงควรเป็น
il n'y avait pas moyen de s'exprimer.

(Café - crime : 124)

(4) มีการใช้คำต่างประเทศ

: Tout est O.K., Marie?

(Taxi Maraude : 120)

: C'est un car.

(Avenida B. : 181)

: Où est l'arrêt de bus?

(Avenida B. : 39)

: Okay! A partir de maintenant,...

(Café - crime : 128)

(5) ในเรื่องการใช้ประโยคคำถาม ถ้าเป็นประโยคคำถามที่มี les mots interrogatifs จะวางตำแหน่งของ les mots interrogatifs ไว้ท้ายประโยคในบางคำถาม ซึ่งลักษณะเช่นนี้จะไม่ปรากฏในภาษาเขียน ในภาษาเขียน les mots interrogatifs จะขึ้นต้นประโยคเสมอ เช่น

: Vous la promenez où ?

(Café - crime : 68)

: Ça s' appelle comment ?

(Café - crime : 117)

: Tu as quel âge?

(Taxi Maraude : 17)

: Tu nous quittes quand ?

(Taxi Maraude : 68)

(6) มีการใช้ศัพท์เฉพาะในภาษาพูด ซึ่งจะไม่ปรากฏศัพท์เหล่านี้ในภาษาเขียน

: Tu veux aller au ciné ?

(au cinéma)

(Taxi Maraude : 108)

: On arrive au boulot

(travail)

(Taxi Maraude : 141)

: Si tu crois que je vais me taper ton boulot, ...

(travail)

(Avenida B : 213)

: Je suis un mec, dit Serge.

(homme)

(Taxi Maraude : 216)

: Vous faites confiance au cocktail maison,
comme d' hab ?

(comme d' habitude)

(Taxi Maraude : 275)

ทั้ง 6 ประการนี้เป็นสิ่งที่ผู้วิจัยสังเกตได้จากข้อมูลซึ่งเป็นลักษณะของภาษาพูดที่นอกเหนือไปจากสมมติฐานที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้

6.3 ข้อเสนอแนะ

จากการอภิปรายผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้มานั้น มุ่งงานศึกษาที่ควรค้นคว้าวิจัยหาข้อสรุปต่อไปได้อีกหลายประเด็น ดังนี้

1. ความแตกต่างระหว่างวจนลีลาภาษาพูด และ ภาษาเขียนทางวากยสัมพันธ์ โดยใช้ข้อมูลที่เป็นบทสนทนาจริง ๆ และ บทความวิชาการ หรือ เปลี่ยนเป็นวิชาอื่น ๆ นอกเหนือจากนวนิยาย

2. การศึกษาเรื่องกรรมวาจกในภาษาเขียนในภาษาฝรั่งเศส จากบทความทางวิชาการ หรือบทความทางวิทยาศาสตร์

3. การละ ne ในประโยคปฏิเสธในวจนลีลาภาษาพูดที่นอกเหนือจาก ne...pas

4. การศึกษาการแปรของลักษณะทางวากยสัมพันธ์ตามปัจจัยทางสังคมอื่น ๆ เช่น สถานการณ์ที่เป็นทางการ และไม่เป็นการ ทัศนทางสังคม การศึกษา และ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง

5. การใช้คำกริยาในกาล plus-que parfait ตามที่ผู้วิจัย ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่ามีกริยาบางตัว เช่น dire, voir, remarquer ใช้ กาล plus-que parfait ในภาษาพูดมากกว่ากริยาอื่น ๆ